

Septembrie 1989

Politicile de Evaziune: *Democrației și Președinția*

De
William Galston
University of Maryland

Elaine Ciulla Kamarck
Progressive Policy Institute

Politicele de Evaziune: Democrații și Președinția

Introducere

Înfrângerea Partidului Democrat la alegerile prezidențiale din 1988 a demonstrat că problemele partidului nu vor dispărea, așa cum mulți sperau, odată ce Ronald Reagan a părăsit Casa Albă. Fără un președinte carismatic pe care să dea vina pentru relele lor, democrații trebuie acum să se confrunte cu realitatea: prea mulți americani au ajuns să vadă partidul ca fiind neatent la interesele lor economice, indiferent, dacă nu chiar ostil față de sentimentele lor morale și ineficient în apărarea securității lor naționale.

Nici situația nu s-a îmbunătățit pentru democrați de la alegerile prezidențiale. Pe o varietate de măsuri, de la identificarea cu partidul până la încrederea în gestionarea economiei și a securității naționale, Partidul Democrat a suferit o pierdere dramatică de încredere în rândul alegătorilor. Un sondaj recent arată că doar 57% dintre democrați au o imagine favorabilă despre propriul partid.

Democrații au ignorat problemele lor fundamentale. În loc să se confrunte cu realitatea, ei au îmbrățișat politica evaziunii. S-au concentrat pe strângerea de fonduri și pe tehnologie, pe media și pe impuls, personalitate și tactici. Mai rău, au fabricat scuze pentru dezastrele lor prezidențiale - scuze construite pe date eronate și ipoteze false, scuze concepute pentru a evita întrebările dificile. În locul realității, au oferit iluzii; în locul analizei, mituri. Această negare sistematică a realității - politica evaziunii - continuă nestingerită și astăzi, la ani de zile după prăbușirea majorității liberale și alinierea New Deal. Scopul său central este evitarea unei schimbări semnificative. Ea reflectă convingerile grupurilor care au crezut că este cumva imoral pentru un partid politic să acorde atenție opiniei publice. Ea reflectă interesele celor care ar vrea mai degrabă să fie majoritari într-un partid minoritar decât să riște să fie minoritari într-un partid majoritar.

Această lucrare este o explorare a trei teme omniprezente în politica de evaziune. Prima dintre ele este convingerea că democrații au eșuat pentru că s-au îndepărtat de la credința adevărată și pură a strămoșilor lor - noi numim aceasta mitul Fundamentalismului Liberal. A doua este credința că democrații nu au nevoie să modifice percepția publică asupra partidului lor, ci pot recâștiga președinția prin a-i convinge pe actualii neparticipanți să voteze - noi numim acest lucru Mitul Mobilizării. A treia este credința că nu este nimic fundamental

în neregulă cu Partidul Democrat: nu există nicio realiniere în curs, iar dovada este că democrații încă controlează majoritatea funcțiilor sub președinție. Noi numim aceasta Mitul Bastionului din Congres.

Mitul Fundamentalismului Liberal

Cel mai vechi dintre aceste mituri este acela că democrații au pierdut alegerile prezidențiale pentru că au s-au abătut de la ortodoxia liberală tradițională. Autorii acestui mit salută orice abatere de la dogma liberală, orice încercare de inovație cu refrenul "Nu avem nevoie de două partide republicane".

Fundamentații liberali susțin că problemele prezidențiale ale partidului derivă din insuficiența candidaților democrați liberali care nu au reușit să mobilizeze credincioșii partidului. Faptele, însă, nu susțin această acuzație. Candidații perdanti Michael Dukakis și Walter Mondale au fost foarte de succes, de fapt, în cele mai multe cazuri au avut mai mult succes, decât Jimmy Carter, câștigătorul din 1976, în câștigarea bazei ideologice (și rasiale) a Partidului Democrat. Potrivit CBS/New York Times la ieșirea de la urne, Dukakis a obținut 82% din voturile liberalilor și 89% din voturile negrilor. Acest rezultat este mai bun decât al lui Carter, care a obținut 74% din voturile liberale și 83% din voturile negrilor în 1976. Înfrângerea lui Mondale a fost atât de mare încât a avut un rezultat mai slab decât Carter în majoritatea grupurilor, dar a primit totuși 71 la sută din voturile liberale și 91 la sută din voturile negrilor.

Adevărata problemă nu este liberalismul insuficient din partea candidaților democrați; este mai degrabă faptul că, în ultimele două decenii, majoritatea candidaților democrați au ajuns să fie văzuți ca fiind inacceptabil de liberali. În noiembrie anul trecut, 36% din electorat a declarat la ieșirea de la urne de la ABC că opiniile lui Dukakis erau "mai liberale" decât ale lor. În schimb, doar 22 la sută dintre respondenți credeau că ideile lui George Bush erau mai conservatoare decât ale lor. În 1976, sondajele CBS/NYT la ieșirea de la urne au arătat că, Carter a reușit să câștige sprijinul a 30 la sută dintre conservatorii autoidentificați și 48 la sută dintre alegătorii independenți. Dukakis a câștigat doar 19 la sută dintre conservatorii autoidentificați și 43 la sută dintre independenți, iar Mondale a câștigat doar 18 la sută dintre conservatori și 36 la sută dintre independenți.

Deoarece în electorat au existat în mod constant mult mai mulți identificatori conservatori decât liberali, percepția că recente candidaturi democrate sunt "prea liberale" a funcționat în avantajul republicanilor. Scăderea sprijinului conservator reprezintă mai mult de jumătate din scăderea de cinci puncte a sprijinului general, de la 50% pentru Carter la 45% pentru Dukakis. Pentru a înțelege aceste tendințe, este vital să ne amintim că liberalismul a jucat un rol onorabil și productiv în politica americană din secolul XX. Timp de trei

decenii, liberalismul a oferit principiile și programele unui partid de guvernământ care a condus țara noastră spre realizări fără precedent în țară și în străinătate. În această perioadă, liberalismul a fost inovator și incluziv. Și, indiferent de problema de moment, și-a bazat în mod constant politicile pe sentimentele și interesele majorității covârșitoare a poporului american.

Dar în ultimele două decenii, liberalismul s-a transformat. Politica de inovare a fost înlocuită de rigiditatea programatică; politica de incluziune a fost înlocuită de ideologiile teste de (turnesol) departajare. Mai rău decât atât, în timp ce insistă că reprezintă voința populară, liberalii contemporani au pierdut contactul cu poporul american. Acest liberalism transformat este cel pe care îl numim "fundamentalism liberal", asupra căruia electoratul a emis o serie de judecăți negative.

De la sfârșitul anilor '60, publicul a ajuns să asocieze liberalismul cu politicile de impozitare și de cheltuieli care contrazic interesele familiilor medii; cu politici de asistență socială care încurajează mai degrabă dependența decât independența; cu blândețea față de autorii de infracțiuni și indiferența față de victime; cu ambivalență față de afirmarea valorilor și intereselor americane în străinătate; și cu o poziție adversă față de valorile morale și culturale dominante.

Acest lucru nu înseamnă că alegătorii de astăzi se opun tuturor "programelor liberale". Sondajele de opinie publică arată în mod constant un sprijin larg pentru o activitate guvernamentală sporită în domenii precum sănătatea și îngrijirea copiilor. Dar aceste programe trebuie să fie modelate și apărute într-un climat ideologic inospitalier, și nu pot remedia prin ele însele antipatia mai largă a electoratului față de liberalismul contemporan.

Această schimbare a atitudinilor publice a fost reflectată în desfășurarea campaniilor politice. Ronald Reagan în campania pentru postul de guvernator din 1966 împotriva lui Pat Brown a fost un semn prevestitor al lucrurilor care aveau să vină, iar campania prezidențială a lui Richard Nixon din 1968 a stabilit paradigma antiliberală care a dominat politica națională americană de atunci.

Campania din 1988 s-a desfășurat direct în acest cadru și a confirmat în mod dramatic antipatia continuă a publicului față de fundamentalismul liberal. Potrivit sondajelor ABC la ieșirea de la urne, aproape un sfert dintre alegători au considerat că apărarea și afacerile externe au fost importante în alegerea lor; Bush le-a câștigat cu 88-12. Bush a avut o marjă de 4-1 în rândul alegătorilor care au subliniat Jurământul de credință. Pe impozite și criminalitate, Bush a câștigat cu 72-27 și, respectiv, 73-27. Dintre cei 27 la sută care au numit pedeapsa cu moartea ca fiind importantă, 75 la sută l-au susținut pe Bush, față de doar 24 la sută pentru Dukakis.

Fundamentalismul liberal refuză să se adapteze la circumstanțele în schimbare prin adoptarea de noi mijloace pentru a atinge scopurile tradiționale. În schimb, acesta consacră politicile din ultimele două decenii ca fiind sfinte și întâmpină propunerile de schimbare cu indignare morală. Fie că este vorba despre muncitorii săraci, despre dreptatea rasială, excelența educațională sau apărarea națională, rețeta fundamentalistă liberală este întotdeauna aceeași; urmăriți politica trecutului. Rezultatul, în mod previzibil, a fost stagnarea programatică și înfrângerea politică.

În perioada sa de glorie, coaliția de guvernare liberală a reunit alegătorii albi din clasa muncitoare și minorități cu o sumedenie de profesioniști și reformatori. În ultimele două decenii, însă, fundamentalismul liberal a însemnat o coaliție dominată din ce în ce mai mult de grupuri minoritare și de elitele albe - o coaliție văzută de clasa de mijloc ca fiind insensibilă la interesele și valorile sale. Faptul ineluctabil (inevitabil) este că Partidul Democrat național pierde contactul cu clasa de mijloc, fără al cărei sprijin solid nu poate spera să reconstruiască o majoritate prezidențială. Jimmy Carter și-a făurit victoria din 1976 cu ajutorul unei majorități de alegători cu venituri medii, în timp ce Michael Dukakis a reușit să câștige doar 43% din acest grup vital.

Pentru a fi corecți cu acei democrați care candidează și câștigă în ciuda partidului lor prezidențial, fundamentalismul liberal nu este omniprezent la nivel statal și local. Dar tinde să domine două arene importante și definitorii pentru democrați: partidul instituțional și nominalizarea prezidențială. În fiecare alegere prezidențială din acest deceniu, candidatul democrat învins a fost acuzat de către dușmanii săi din interiorul partidului de un liberalism insuficient. Campania din 1980 a senatorului Ted Kennedy pentru a detrona un președinte democrat a cristalizat fundamentalismul liberal ca dogmă domnească a partidului, impusă prin teste ideologice de turnesol. Insurgența sa s-a bazat în mare măsură pe propunerea că Carter era nepotrivit pentru a continua ca președinte deoarece nu era suficient de liberal și că ar fi fost un candidat slab, deoarece conservatorismul său nu i-ar permite să se mobilizeze cu credincioșii.

Campaniile lui Jesse Jackson din 1984 și 1988 - care au prezentat critici viguroase la adresa lui Mondale și a lui Dukakis - au fost cea mai pură versiune a fundamentalismului liberal. Aceste atacuri au persistat în pofida faptului că, candidații nu au vrut sau nu au putut să se separe în mod adecvat de fundamentalismul liberal. Fără îndoială că presiunea constantă la care au fost supuși a contribuit la acest eșec. Dar de asemenea (după cum vom vedea), politica de evaziune a însemnat că, candidații democrați nu au putut să se rupă clar de fundamentalismul liberal, deoarece ei și consilierii lor continuă să îmbrățișeze mituri despre electorat care nu pot suporta nici analiza empirică, nici lupta politică.

Fundamentalismul Liberal și Procesul de Nominalizare

Fundamentalism Liberal este întărit de dinamica procesului de nominalizare. Primari și participanți la întâlnirea grupului parlamentar reprezintă o mică parte a electoratului în ambele partide, dar tind să fie adevărații credincioși. Aceasta este o mare problemă pentru democrați, care, pe măsură ce norocul lor național a scăzut, au atras din ce în ce mai puțini participanți la competițiile de nominalizare, lăsând aripa liberală a partidului chiar mai mult în control în unele state critice. Acolo unde sunt disponibile date comparabile, 1988 sondajele ABC la ieșirea de la urne arată un model: în multe state, liberalii au crescut ca procent din totalul participanților la alegerile primare, în timp ce ponderea conservatorilor a scăzut.

Principalul motor al acestei schimbări a fost o scădere a participării generale a democraților la alegerile primare. În Florida, de exemplu, 20,2 % din populația în vârstă de vot a participat la alegerile primare democratice din 1976 câștigate de Jimmy Carter, care a câștigat Florida și în alegerile generale. În 1988, doar 13,2 procente din populația în vârstă de vot a participat la alegerile primare câștigate de Dukakis, care chiar și la culmea popularității sale în rândul alegătorilor la nivel național nu a avut niciodată o șansă realistă de a-l învinge pe Bush în Florida.

Scăderi similare în ceea ce privește participarea democraților la alegerile primare prezidențiale au existat în Sud și în alte părți. Georgia a înregistrat o scădere de 11 procente a prezenței la vot între 1984 și 1988; în aceeași perioadă, Alabama a avut o scădere de 13%, Carolina de Nord a avut o scădere de 29%, iar Illinois a avut o scădere de 10 %.

Cine abandonează procesul primar democrat? O explicație este sugerată în „Misterul democraților care dispar” (a se vedea graficul de pe pagina următoare).

Pe baza sondajelor la ieșirea de la urne de la alegerile primare recente, datele din acest grafic arată că alegătorii din clasa de mijloc inferioară au participat la alegerile primare democratice în număr mult mai mic în 1988 decât au făcut-o în 1984. Având în vedere că, candidatura lui Jesse Jackson a asigurat menținerea unor rate ridicate de participare a oamenilor de culoare la alegerile primare, cea mai plauzibilă explicație pentru declinul mare în participarea votanților cu venituri mai mici între 1984 și 1988 este că albi din clasa muncitoare au abandonat procesul de nominalizare democrat în masă. În aceeași perioadă, procentajul de participare la alegerile primare democratice a participanților cu venituri de 50.000 de dolari sau mai mult s-a dublat într-un număr de state cheie.

Misterul democrațiilor care dispar

Sondajele la ieșirea de la urne sugerează că, în alegerile primare democratice cheie pentru alegerile prezidențiale din acest an, americanii cu venituri mai mici - considerați un bloc de vot critic pentru democrați - au dispărut. O examinare a exit-poll-urilor efectuată de CBS - The New York Times în Alabama, Georgia, Illinois, Indiana, Maryland, Massachusetts, New York, Carolina de Nord, Ohio și Pennsylvania relevă o tendință constantă: Democrații cu venituri familiale anuale mai mici de 25.000 de dolari reprezintă o pondere mai mică din electoratul primar al partidului din 1988 decât în 1984.

Procentul votanților în alegerile democratice primare

Venit Familial	Scăzut \$12.5k	\$12.5k- \$25k	\$25k- \$35k	\$35k- \$50k	\$50k+	Schimbare de prezen- ță la vot	Tip primar
Alabama							
1984	34%	24%	18%	10%	5%		
1988	22	21	17%	17	12	-22,641	Deschis
Georgia							
1984	23%	26%	19%	15%	9%		
1988	13	22	21	20	18	-61,789	Deschis
Illinois							
1984	26%	27%	21%	12%	5%		
1988	15	20	17	22	15	-158,497	Deschis
Indiana							
1984	25%	32%	19%	9%	3%		
1988	18	25	20	22	8	-71,247	Deschis
Maryland							
1984	14%	23%	21%	22%	13%		
1988	9	18	21	24	24	+3,084	Închis
Massachusetts							
1984	12%	26%	23%	21%	9%		Democrați,
1988	10	15	16	26	24	+81,893	independenți
New York							
1984	19%	27%	19%	16%	12%		
1988	10	19	17	17	28	+187,236	Închis
N. Carolina							
1984	24%	27%	19%	13%	9%		
1988	13	25	24	18	13	-280,899	Închis
Ohio							
1984	23%	30%	20%	12%	5%		
1988	14	26	20	18	12	-70,384	Deschis
Pennsylvania							
1984	25%	30%	20%	10%	3%		
1988	17	26	19	14	10	-140,947	Închis

* venitul în anul dinaintea alegerilor; pentru că unii votanți nu și-au specificat venitul, procentele adunate nu ajung la 100.
Copyright 1988, National Journal. Reprintat cu permisiune.

Există un cerc vicios la mijloc. Pe măsură ce rolul tot mai mare al liberalilor de rang înalt în procesul de nominalizare consolidează accentul pus de partid pe tipurile de probleme care tind să antagonizeze alegătorii din clasa muncitoare, acești alegători se retrag din procesul de nominalizare al partidului, ceea ce face și mai probabil ca democrații să nominalizeze un candidat care nu are un farmec semnificativ pentru categoriile demografice și pentru centrul politic. Eșecul "Super Marșea", o încercare a aleșilor din sud de a muta candidații prezidențiali democrați într-o direcție mai moderată, obligându-i să petreacă timp în sud, a constatat în faptul că nu au reușit să anticipeze că electoratul primar din sud va fi la fel de mic și nereprezentativ pentru alegerile generale, așa cum a fost în cele din urmă.

Mitul Mobilizării

A doua temă omniprezentă în politica de evaziune este Mitul mobilizării. Argumentul este următorul: Partidul Democrat nu trebuie să își modifice programul sau mesajul, pentru că își poate recâștiga președinția prin convingerea actualilor neparticipanți să voteze.

Forma cea mai generală a acestui argument este că soluția este o prezență mai mare la vot la nivel general. Faptele nu susțin această afirmație. Potrivit unui sondaj realizat de CBS/NYT în rândul neparticipanților la scurt timp după alegerile din 1988, dacă toată lumea ar fi votat, Bush tot ar fi câștigat cu o marjă mai mare.

Există trei motive pentru care mobilizarea generală nu va face treaba. În primul rând, avansul mare în identificarea partidului de care s-au bucurat democrații de la New Deal încoace aproape că a dispărut. În 1976, ultima dată când democrații au câștigat președinția, aceștia s-au bucurat de un avantaj de 15 puncte față de republicani în rândul celor care s-au identificat cu un partid politic. Până în 1988, 37% dintre alegători s-au identificat ca fiind democrați și 35% s-au identificat ca republicani, lăsând democrații cu un avantaj de doar două puncte. Dacă identificarea cu partidul ar fi fost aceeași în 1988 ca în 1976, procentele de democrați, republicani și independenți pe care Dukakis le-a câștigat de fapt ar fi fost suficiente pentru a-i oferi președinția.

Al doilea motiv pentru care mobilizarea generală nu va funcționa pentru democrați își are rădăcinile în natura schimbătoare a alegătorilor "periferici" -

persoane al căror atașament față de procesul politic este relativ slab și care tind să voteze doar în alegeri de mare intensitate. În timpul perioadei de apogeu a Noii Coaliții New Deal, acești alegători tindeau să fie democrați, iar un truism al politicii de partid era faptul că prezența mai mare la vot tindea să fie corelată cu succesele democraților.

În ultimul deceniu, însă, au început să se adune dovezi că alegătorii periferici nu erau neapărat democrați, o teză îndemnată de James De Nardo. În timp ce politologii dezbăteau statisticile și metodologia sa, evoluțiile politice ofereau sprijin pentru concluzia sa cheie. Alegerile din 1986 au înregistrat cea mai scăzută prezență la vot de la jumătatea mandatului din 1942 încoace, cu participarea la vot a doar 33,4% din populația în vârstă. Cu toate acestea, democrații s-au impus în aproape toate cursele foarte disputate și au recâștigat controlul Senatului, provocând activiștii republicani să reproșeze tacticienilor lor că nu au pus accentul pe problemele de mare intensitate care au atras votanții în 1980 și 1984. Doi ani mai târziu, cu o competiție mai puternic ideologică și cu o participare mai mare la vot caracteristică competițiilor prezidențiale, George Bush a obținut o victorie aproape la fel de uimitoare ca și triumful lui Reagan din 1984.

Republicanii care privesc spre viitor au tras concluzia evidentă că o creștere a numărului de înscrieri și a prezenței la vot este acum cel puțin la fel de mult în interesul partidului lor ca și în cel al democraților. Prin urmare, într-o schimbare de la poziția republicană tradițională, kongresmanul Newt Gingrich, liderul republican, a susținut o propunere care ar facilita mult mai mult înregistrarea americanilor pentru a vota. Poziția sa s-a bazat în parte pe datele care indică faptul că unul dintre cele mai mari grupuri de potențiali noi alegători - tinerii - a devenit din ce în ce mai republican.

Cel de-al treilea motiv pentru care mobilizarea generală nu poate, de una singură, să facă treaba constă în schimbarea tiparelor de vot în inima electoratului. Potrivit sondajelor la ieșirea de la urne ale CBS/NYT, inima electoratului (patruzeci la sută din total) este formată din alegători din clasa de mijloc, cu venituri familiale cuprinse între 20.000 și 50.000 de dolari pe an. În 1976, Jimmy Carter a câștigat acest grup cu 51% din voturi - nu întâmplător marja sa națională generală. În 1988, Michael Dukakis a primit doar 43% din voturile lor.

Adevărul este că Partidul Republican nu mai este partidul celor bogați. Este de asemenea - și din ce în ce mai mult - partidul celor care muncesc pentru a-și câștiga existența. Bush l-a învins pe Dukakis cu 55-44 în rândul alegătorilor albi din clasa mijlocie inferioară, cu venituri familiale anuale cuprinse între 10.000 și 20.000 de dolari. Potrivit sondajelor la ieșirea de la urne ale CBS/NYT, dacă la

alegerile din 1988 ar fi participat doar alegătorii cu venituri familiale de sub 50.000 de dolari pe an, George Bush ar fi câștigat în continuare.

Dispariția "mijlocului" democraților poate fi documentată și pe alte dimensiuni decât cea a veniturilor. De exemplu, sondajele ABC la ieșirea de la urne indică faptul că votul prezidențial al democraților provine acum din partea păturilor cele mai educate și cele mai puțin educate ale electoratului, în timp ce republicanii revendică tot ce se află între ele. Alegătorii cu mai puțin de studii medii (7% din total) au optat pentru Dukakis cu 60-40, în timp ce alegătorii cu studii postuniversitare (15% din electorat) l-au susținut pe Dukakis cu 50-49. Toți ceilalți (78% din electorat) au optat pentru Bush 56-44.

Religia este o altă dimensiune cheie în declinul mijlocului democrat. Prăbușirea sprijinului pentru democrații naționali în rândul protestanților evanghelici albi este bine cunoscută. La fel de critic, este însă eroziunea fostului fundament al coaliției New Deal în afara Sudului: catolicii etnici (n.tr. Identitatea Bisericii Catolice Americane a fost legată în mod tradițional de imigrație și etnie) din Nord-Est și Midwest. Jimmy Carter (cunoscut ca protestant și evanghelic) a primit 55% din voturile catolicilor în 1976. Dar Michael Dukakis, fiu de imigranți și grec-ortodox, a primit doar 47% din voturile catolicilor, potrivit unui sondaj CBS/NYT la ieșirea de la urne.

Din 1976, eroziunea sprijinului democrat în rândul catolicilor a fost mai pronunțată decât în rândul protestanților albi - după unele măsurători, de două ori mai mare. Potrivit unei analize ABC, eșecul lui Dukakis de a se descurca mai bine în rândul etnicilor catolici a fost cel care i-a condamnat șansele în statele cheie din Midwest și Nord-Est.

Mobilizare Selectivă

Pe scurt, există puține dovezi care să susțină ideea că o mobilizare generală a electoratului ar remedia necazurile prezidențiale ale democraților. Dar o variantă foarte populară a politicii de evaziune susține că mobilizarea selectivă a grupurilor care susțin puternic candidații democrați, în special a minorităților și a săracilor, ar face treaba pentru candidații democrați la președinție.

În abordarea acestei întrebări este important să distingem întrebările cantitative și empirice de problemele morale și istorice. Excluderea minorităților și a persoanelor defavorizate de la dreptul deplin de vot a fost o nedreptate gravă, a cărei rectificare este un imperativ moral continuu al vremurilor noastre. Dar aici suntem preocupați pur și simplu de întrebarea empirică - efectul unei participări mai complete asupra rezultatelor prezidențiale.

Într-un articol important, Ruy Teixeira a demonstrat că, chiar dacă prezența la vot a negrilor și hispanicilor ar fi depășit cu 10 puncte procentuale prezența la vot a albilor, Dukakis tot ar fi pierdut alegerile cu 2,5 milioane de voturi. Dacă prezența la vot în rândul adulților din familiile cu venituri mai mici de 12.500 de dolari pe an ar fi depășit prezența la vot în rândul americanilor bogați cu 10 procente, Dukakis ar fi pierdut alegerile cu mai multe voturi, cu peste 3,3 milioane de voturi. Și chiar dacă aceste creșteri de vot bazate pe rasă și clasă ar fi avut loc simultan, ele nu ar fi fost suficiente pentru a reduce diferența față de Bush. Concluzia generală a lui Teixeira este irezistibilă: Democrații au pierdut alegerile prezidențiale "pentru că nu au avut suficient suport în întreaga națiune, nu pentru că o mare parte din oamenii lor nu s-au prezentat la urne.

Tabelul #1

Cum ar afecta creșterea prezenței la vot a populației de culoare alegerile prezidențiale din 1988, în funcție de stat
(a se vedea apendicele A pentru cifrele reale)

State care trec de la Bush la Dukakis dacă negrii ar fi votat la o rată de participare la vot de 52% din VAP.	=	Illinois Maryland
Statele care se mută de la Bush la Dukakis dacă negrii ar fi votat la o rată de participare de 62% din VAP.	=	Illinois Maryland
Statele care trec de la Bush la Dukakis dacă negrii ar fi votat la o rată de participare de 68% din VAP.	=	Illinois Louisiana Maryland

Teza mobilizării selective, care eșuează atât de lamentabil la nivel agregat național, nu se descurcă mai bine la nivel statal, Tabelul nr. 1 arată statele care ar trece în coloana Dukakis sub trei scenarii: participarea negrilor la vot la nivelul național al participării albilor (52%), participarea negrilor cu 10% peste nivelul albilor (62%) și participarea negrilor la 68% . Ar trebui specificat că ultimele două scenarii implică ipoteza extrem de improbabilă că se pot obține creșteri mari ale prezenței la vot a populației de culoare fără creșteri mari corespunzătoare ale prezenței la vot a populației albe. Cu toate acestea, chiar și în aceste scenarii, creșterea numărului de voturi ale negrilor nu este suficientă pentru a plasa multe state noi în coloana democratică.

Argumentul mobilizării este adus atât pentru hispanici, cât și pentru negri. Prezența la vot a hispanicilor reprezintă un procent mic din populația în vârstă de a vota (15 % în California și 21 % în Texas, conform sondajelor ABC la ieșirea de la urne), deoarece mulți hispanici nu sunt încă cetățeni ai Statelor Unite și, prin urmare, nu pot vota. În California, creșterea participării hispanicilor la vot de la 15% la 52% ar fi plasat acest stat în coloana lui Dukakis. Dar în Texas, nici măcar o creștere atât de mare a prezenței la vot nu ar fi dat statul lui Dukakis.

Pe măsură ce prezența la vot în rândul hispanicilor va ajunge la nivelul participării la vot în rândul restului populației, democrații ar trebui să fie avantajați, chiar dacă nu mai obțin marje covârșitoare în rândul hispanicilor, așa cum fac în rândul negrilor. Dar pentru că atât de mulți hispanici nu au încă drept de vot, este puțin probabil ca în viitorul apropiat să se realizeze câștiguri pentru democrați.

O mare parte din sprijinul pentru teza mobilizării își are originea într-un studiu al Joint Center for Political Studies, care a fost apoi citat pe scară largă de Jesse Jackson. Acest studiu îi acordă lui Dukakis 146 de voturi electorale în plus, presupunând o rată de participare la vot în rândul negrilor de 68% - cu 18% mai mare decât cea a populației în ansamblu, presupunând că 100% din acești alegători nou mobilizați ar vota pentru Dukakis și presupunând că aceste evenimente nu au niciun impact asupra participării albilor. Dar, în practică, nu funcționează așa. În stat după stat, în special în sud, mobilizarea în rândul alegătorilor de culoare a fost cel puțin egalată de mobilizarea în rândul alegătorilor albi. Această contramobilizare a fost deosebit de evidentă în cursa pentru Senat din 1984 dintre Jim Hunt și Jesse Helms, unde eforturile de înregistrare a negrilor au fost eclipsate de o contramobilizare a albilor conservatori. Problema cu mobilizarea selectivă este că în politică, ca și în afaceri, nu contează valoarea brută, ci cea netă.

Mitul mobilizării selective a căpătat cea mai mare popularitate după alegerile de la mijlocul mandatului din 1986, când (s-a afirmat) că participarea masivă a minorităților a fost responsabilă pentru revenirea Senatului sub control democrat. Din nou, această teză nu supraviețuiește examinării empirice. În cele trei state pentru care sunt disponibile sondaje la ieșirea de la urne, dovezile indică faptul că Walter Mondale s-a descurcat la fel de bine sau chiar mai bine în rândul alegătorilor de culoare în înfrângerea din 1984 decât candidații câștigători la Senat doi ani mai târziu. Diferența în fiecare caz a fost că, candidatul la Senat a obținut rezultate semnificativ mai bune decât Mondale în rândul alegătorilor albi.

Aceste date sugerează că, candidații de succes la Senat s-au impus prin menținerea unui sprijin puternic din partea negrilor și prin readucerea unui

procent substanțial de alegători albi în rândurile lor - exact genul de coaliție biracială care este câștigătoare pentru democrați și în afara Sudului. În 1984, de exemplu, Carl Levin, din Michigan, și Paul Simon, din Illinois, au fost la egalitate cu Mondale în rândul alegătorilor de culoare din statele lor, dar și-au păstrat locurile în ciuda valului imens Reagan, deoarece au reușit să-l devanseze cu mult pe Mondale în rândul alegătorilor albi.

Celălalt argument adus pentru a susține teza mobilizării selective este că femeile, ca bloc de votanți democrați - faimoasa diferență de gen poate aduce candidații democrați la victorie. Dar, contrar credinței convenționale, diferența de gen nu a funcționat în favoarea candidaților democrați la președinție.

Dukakis a fost susținut de un procent de femei puțin mai mic decât Carter în 1976. În schimb, sprijinul lui Dukakis în rândul bărbaților a fost cu nouă puncte mai mic decât cel al lui Carter (42% față de 51%), conform sondajelor la ieșirea de la urne ale CBS/NYT. Diferența de gen care s-a deschis în ultimii doisprezece ani nu este produsul unei creșteri a sprijinului democrat în rândul femeilor, ci mai degrabă al erodării sprijinului democrat în rândul bărbaților.

Implicațiile generale ale acestor date sunt clare. Da, intensificarea mobilizării în rândul grupurilor care au fost loiale Partidului Democrat este esențială din punct de vedere politic și moral. Dar câștigurile din un astfel de efort nu pot compensa prin ele însele eroziunea largă a sprijinului pe care partidul l-a experimentat în alte sectoare ale electoratului. Nu există alternativă: dacă Partidul Democrat dorește să reconstruiască o majoritate prezidențială, trebuie să-și recâștige competitivitatea în rândul alegătorilor pe care i-a pierdut.

Visul Californian

Un ultim element al mitului mobilizării este ceea ce noi numim "Visul californian". Teza este că forța în creștere în Vest poate contrabalansa prăbușirea sprijinului din Sud pentru candidații prezidențiali ai partidului și că, prin urmare, democrații nu trebuie să depună eforturi mari pentru a recâștiga competitivitatea în Sud.

Acest exercițiu în politica de evaziune eșuează la testul aritmeticii de bază. Câștigurile din afara Sudului nu pot compensa pe deplin o pierdere a Sudului. Dacă Dukakis s-ar fi impus în toate statele din Vest în care avea o șansă, ar fi câștigat în statele din centrul țării pe care le-a pierdut la limită și ar fi câștigat toate statele din Est la care putea ajunge, tot nu ar fi adunat suficiente voturi electorale pentru a câștiga.

Logica de bază a colegiului electoral arată de ce. Există 155 de voturi electorale în statele sudice și de frontieră, 41 în statele din Câmpia și Munții Stâncoși cu majorități republicane inexpugnabile, și încă 23 în statele republicane de încredere din Midwest și Nord-Est. Dacă Sudul este cedat candidatului republican la președinție, acesta începe cu o bază de 219 voturi electorale și are nevoie de doar 51 de voturi în plus. Michigan, Ohio și New Jersey sunt suficiente pentru a-l pune în frunte -- iar George Bush le-a câștigat fără probleme, cu marje de 8 până la 14 puncte.

Aritmetica colegiului electoral se înrăutățește doar în 1992. Conform proiecțiilor din estimările preliminare ale recensământului, reîmpărțirea va aduce statelor din baza republicană 12 voturi electorale suplimentare, pentru un total de 231. New Jersey și Ohio ar fi aproape suficiente pentru ca să-i ofere lui Bush o victorie, chiar dacă pierde California și o serie de alte state pe care le-a câștigat data trecută. Dacă democrații sunt competitivi doar în statele cu 310 voturi electorale, șansele împotriva candidatului lor să atingă 270 sunt foarte mari. Candidatul republican va porni cu două perechi, în timp ce adversarul său democrat va trebui să obțină o chintă în interior.

Concluzia este inevitabilă: la fel cum democrații trebuie să-și recâștige competitivitatea cu mari segmente ale electoratului pe care le-au pierdut, ei trebuie, de asemenea, să recâștige competitivitatea în fiecare regiune din țară. Cea mai mare surpriză a anului 1988 nu a fost faptul că Dukakis a fost zdrobit în Dixie, ci faptul că a nu a reușit să se impună în statele din centrul țării, cum ar fi Illinois, Pennsylvania și Michigan, unde costurile ale Reaganomics (economiei lui Reagan) au fost mari și unde identificarea de clasă și etnică ar fi trebuit să lucreze în favoarea sa. Partidul Democrat are mai mult decât o problemă sudică și are nevoie de un remediu cu adevărat național.

Mitul Bastionului din Congres

Ultimul element al politicii de evaziune este ceea ce noi numim Mitul Bastionului Congresului. Acesta sună cam așa: nu există nimic fundamental în neregulă cu Partidul Democrat; nu există nicio realiniere în desfășurare; dovada este că democrații controlează în continuare Congresul și, de asemenea, majoritatea birourilor statale și locale.

Acest raționament provine din experiența din 1932, când au avut loc schimbări simultane la președinție, în ambele camere ale Congresului și în sute de birouri statale și locale. Întotdeauna de atunci, am exclus existența realinierii, cu excepția cazului în care aceasta este la fel de dramatică și cuprinzătoare ca în 1932. Politologii au inventat sintagme precum "realinierea pe niveluri divizate"

în efortul de a caracteriza presupusa preferință a alegătorilor pentru un guvern divizat.

După părerea noastră, noțiunea de realiniere la nivel divizat ca fiind o trăsătură durabilă a peisajului politic american este oarbă la dinamica de bază a politicii contemporane. De asemenea, aceasta sfidează bunul simț. Asistăm, în schimb, la o realiniere cu încetinitorul, o realiniere de tip "trickle-down", în care, în timp, forța prezidențială republicană erodează inexorabil puterea democraților în Congres, în state și în puterea locală.

Un indicator cheie al comportamentului de vot este identificarea partidului. În acest caz, se înregistrează un val republican puternic. Avantajul de 15 puncte al democraților în ceea ce privește identificarea partidelor la nivel național la începutul acestui deceniu s-a redus la doar două puncte până la alegerile din 1988. Acest val poate fi observat cel mai clar în sud, care este acum un bastion al puterii prezidențiale republicane. La alegerile din 1988, Bush a păstrat puterea lui Reagan din 1984 în Sud mai mult decât în orice altă regiune. Potrivit sondajelor ABC la ieșirea de la urne, aproape la fel de mulți alegători din Sud s-au declarat republicani (40%) ca și democrați (41%), o îmbunătățire față de patru ani în urmă, când democrații încă se bucurau de un avantaj de cinci puncte procentuale și o mare îmbunătățire față de 1980, când democrații dețineau un avans de 25 de puncte. Tendința este mai pronunțată în Florida, unde alegătorii republicani sunt acum mai mulți decât democrații, cu 46 la 41%.

Creșterea republicană nu se limitează la sud. Sondajele ABC la ieșirea de la urne arată că, în Ohio, un avans de 15 puncte al democraților în 1980 a fost redus la doar două puncte până în 1988. În aceeași perioadă, o diferență de 11 puncte avantaj democrat de 11 puncte în Michigan s-a transformat într-un avantaj republican de un punct, iar un avantaj democrat de 14 puncte în Illinois s-a transformat într-un avantaj republican tot de un punct. În New Jersey, o creștere a identificării în Partidul Republican între 1984 și 1988 a transformat un avans de patru puncte al democraților într-un avantaj de trei puncte al republicanilor.

Este probabil ca această tendință să continue. De exemplu, un sondaj realizat de Institutul pentru Studii Sudice, județ cu județ, a arătat că o prezență mai mare la vot a fost corelată pozitiv cu majorități mai mari ale lui Bush și că județele lui Bush cresc de două ori mai repede decât județele câștigate de Dukakis.

În timp ce realinierea la nivel prezidențial a fost dramatică, la alte niveluri a fost mai lentă. Sudul este cea mai puternică regiune pentru candidații prezidențiali republicani, dar este, de asemenea, baza puterii democraților în Congres. În cele 12 state din sud, democrații dețin încă 16 din 24 de locuri în Senatul SUA, 78 din 120 de locuri în Camera Reprezentanților și majoritatea

funcțiilor locale și de stat. Însă un aspect al politicii americane de la realinierea din 1932, care este relativ nou și foarte puternic, este capacitatea membrilor Congresului și a altor titulari de a se proteja de tendințele ideologice naționale. Astfel, titularitatea garantează că realinierea dramatică de la nivel prezidențial va întârzia să apară la alte niveluri. În 1988, în pofida victoriei prezidențiale republicane, un procent uimitor de 98% dintre cei în funcție au fost realeși în Cameră, subliniind faptul că, în politica modernă, statutul de titular este o forță mult mai puternică decât partidul.

Ocuparea funcției este, de fapt, principalul obstacol în calea realinierii în Sud și în alte părți ale țării. Earl și Merle Black, cei mai importanți experți în politica sudistă, subliniază că "ocuparea funcției de către democrați a limitat câștigurile senatoriale republicane între 1966 și 1984. Ironia republicanismului neprezidențial din sud este că mediul cel mai favorabil câștigurilor republicane a apărut mai des în funcția care este relativ izolată de influențele politice naționale [guvernatoarele], în timp ce funcția care este mai susceptibilă la influențele naționale pro-republicane a fost frecvent imunizată prin ocuparea funcției de către democrați".

Dar există dovezi, atât empirice, cât și anecdotice, care arată că, odată ce funcția de titular este luată în seamă, are loc o realiniere lentă, de tip "picurare". Cu toate acestea, această tendință abia dacă face valuri în alinierea generală a Congresului din cauza numărului relativ mic de locuri care se schimbă de la un loc la altul chiar și atunci când sunt agregate pe parcursul unui deceniu. Rolul funcției de titular ca bastion puternic împotriva realinierii este un fapt pe care Partidul Republican (sub conducerea congresmanului Newt Gingrich, a președintelui Partidului Republican, Lee Atwater, și a directorului Comitetului Republican de Campanie, Ed Rollins) este foarte conștient. Republicanii s-au angajat într-un efort hotărât de a naționaliza cursele pentru Camera Reprezentanților după aceleași tipuri de linii ideologice care s-au dovedit eficiente pentru partidul lor în alte arene. Ei au îmbrățișat reforma finanțării campaniilor și reforma PAC pentru că și-au dat seama că legile actuale îi ajută mult mai mult pe democrații în funcție decât pe contestatarii republicani. În cele din urmă, evenimentele recente din Congres vor pune Congresul sub presiune pentru a adopta legi de etică care să reducă avantajele electorale de care se bucură actualii deținători de funcții.

Stăpânirea democrată asupra Senatului, unde rezultatele individuale sunt legate mai strâns de tendințele naționale și unde puterea celor în funcție este slăbită într-o oarecare măsură de capacitatea contestatarilor de a atrage mass-media gratuită, este și mai puțin sigură. Alegerile de la jumătatea mandatului din 1986 au măturat cea mai mare parte a clasei Reagan din Senat din 1980. Dar, cu slăbiciunea din nou în fruntea listei democate, 1992 ar putea fi cu ușurință o

reluare a anului 1980. În 1992, democrații vor apăra 20 din cele 34 de locuri în joc, dintre care 11 sunt deținute de senatori aleși pentru prima dată în 1986. Zece dintre noii senatori au câștigat cu 55% sau mai puțin din voturile populare, opt cu sub 52% și patru s-au impus cu doar 50%. Dintre cei 11 proaspeți senatori, 10 provin din sud și vest, unde daunele aduse de partidul prezidențial partidului din Congres tind să fie cele mai grave.

Efectele realinierii de tip "picătura" sunt evidente în alte două moduri: atitudinea tinerilor față de Partidul Republican și erodarea aferență a forței democraților în rândul tinerilor. Potrivit sondajelor ABC la ieșirea de la urne, Reagan a câștigat în 1980 la categoria de vârstă 18-24 de ani cu doar un punct procentual; patru ani mai târziu, a câștigat aceeași categorie de vârstă cu 19 puncte. Deși mai puțin atractiv decât Reagan pentru cei mai tineri alegători, Bush s-a impus totuși în rândul acestora cu cinci puncte procentuale. După unele măsuri, tendința tinerilor de a se identifica cu Partidul Republican este de fapt în creștere. Într-un sondaj realizat în 1982, Gallup a întrebat tinerii cu vârste cuprinse între 13 și 17 ani pentru care partid politic ar fi mai predispuși să voteze; 45 la sută au spus că pentru democrați, față de 33 la sută care i-au numit pe republicani. Cinci ani mai târziu, același sondaj a constatat că cifrele s-au inversat practic; în rândul tinerilor cu vârste cuprinse între 13 și 17 ani, 33 la sută dintre aceștia aveau probabilitatea de a vota cu democrații și 48 la sută cu republicanii. În cele din urmă, un sondaj recent al cotidianului New York Times a arătat că în rândul tinerilor cu vârste cuprinse între 18 și 29 de ani, republicanii conduceau cu 52 la 38 la sută, o schimbare de 10 puncte procentuale în mai puțin de un deceniu, o constatare reluată de un sondaj Gallup recent care arată că republicanii au un avantaj semnificativ în rândul celor cu vârste sub 30 de ani în toate măsurătorile privind puterea partidului.

Datele privind vârsta și partidul sunt cel mai bine rezumate într-un citat al anchetatorului republican Bob Teeter, care deschide discuțiile pe această temă cu următoarele: "Vestea proastă este că există încă mai mulți democrați în electorat, vestea bună este că aceștia sunt pe cale de dispariție". Într-adevăr, dacă forța de vot democrată se concentrează din ce în ce mai mult asupra cohortelor de vârstă mai înaintată, iar puterea republicană în rândul tinerilor continuă să crească, o realiniere nu poate fi amânată la nesfârșit.

Celălalt loc în care dovezile realinierii sunt predominante este în rândul acelor tineri care sunt implicați în politică și din rândurile cărora este probabil să apară viitorii candidați talentați. În perioada electorală de după 1988, republicanii au fost beneficiarii unei epidemii de schimbare de partid de către oficialii statali și locali. Puține dintre aceste schimbări au avut loc la nivelul Congresului (la urma urmei, există avantaje reale și puternice pentru a face parte din partidul majoritar în Congres). Mai îngrijorător pentru democrați pe termen lung, însă,

este faptul că aceste schimbări au avut loc la nivelul legislativului de stat și la nivel județean, în rândul acelor aleși care au cele mai mari șanse să devină candidați la Congres.

În rândul unui grup și mai tânăr de elite - studenții universitari activi din punct de vedere politic - este clar că a existat o revenire a activismului politic în rândul republicanilor, în timp ce democrații au fost aproape muribunzi. Un comentariu făcut de un student în ultimul an de la Louisiana State University aduce adevărate probleme pentru democrați dacă este, așa cum cred unii foarte răspândit. "Democrații", potrivit lui Rod Dreher, "par să fie prea legați de soluțiile din trecut. Toată gândirea creativă - la bine și la rău - vine de la dreapta".

În cele din urmă, realinierea politică masivă din capul listei va afecta cursele de la baza listei. Politicienii din sud știu acest lucru mai bine decât oricine și sunt îngrijorați. În timpul vieții lor, au văzut cum un Partid Republican care nu reușea nici măcar să își ocupe locurile de pe buletinul de vot s-a transformat într-un partid în care succesele prezidențiale au contribuit la un entuziasm și o competiție reînnoită la nivel de bază. Dar acest lucru îi va afecta pe democrații din alte locuri, de asemenea. O renaștere a puterii republicane în două bastioane ale liberalismului democrat - New York și Massachusetts - ar putea foarte bine să-i sperie pe democrați și să-i scoată din starea de automulțumire. Orice s-ar întâmpla în continuare, dacă democrații nu-și vor recăpăta credibilitatea în rândul alegătorilor începători, trecerea timpului și trecerea în electorat a tinerilor care acum înclină spre republicani vor asigura finalizarea acestei realinieri prin picurare.

Consecințele Politicii de Evaziune

Setul de mituri care constituie nucleul politicii de evaziune îi adoarme pe democrați într-o falsă mulțumire. Îi împiedică să se angajeze în genul de acțiuni cuprinzătoare, tematice și politice care ar putea revitaliza partidul lor.

Dovezile statistice confirmă ceea ce sugerează experiența politică: că alegătorii prezidențiali sunt mișcați de trei "coșuri" mari de preocupări - economia, apărarea și politica externă, și problemele sociale. În plus, fiecare dintre aceste coșuri, este încadrat de valori de bază care oferă context și semnificație pentru problemele politice specifice.

Politica de evaziune permite sistemului Partidului Democrat să ocolească aceste fapte esențiale. În loc să se confrunte cu necesitatea unei reexaminări fundamentale, acești democrați explică eșecurile lor în două moduri care servesc la înăbușirea dezbaterii și la evitarea schimbării. Primul este o tendință spre reduționism economic. Aceasta poate fi rezumată în propoziția "Totul este de

natură economică", și se minimizează în mod radical impactul dezastruos al poziției partidului în ceea ce privește apărarea națională și problemele sociale. Cea de-a doua este o tendință spre reduționismul rasial ("It's all race"). Aceasta funcționează pentru a zădărnici reevaluarea pozițiilor democrate în probleme serioase care au dimensiuni rasiale.

Prima scuză sună în felul următor: Democrații s-au confruntat cu ghinion economic în anii '70 și un partid republican dispus să cumpere prosperitate nesustenabilă cu cecuri fierbinți în anii 1980. Dar aceasta nu poate dura la nesfârșit. O combinație de vremuri grele și un mesaj economic reînnoit care să ia în considerare înclinația republicană către cei bogați ar fi suficientă pentru a readuce democrații la prezidențiale. Alte probleme (politica socială, criminalitatea, securitatea națională) care ocupă un loc atât de important în campania electorală sunt de fapt neglijabile în ceea ce privește efectul lor.

Pentru început, această teză le permite democraților să evite să se confrunte cu faptul că au pierdut baza economică de care se bucurau cândva în rândul oamenilor care muncesc pentru a-și câștiga existența. (A se vedea Mitul Mobilizării). Alegătorii și-au pierdut încrederea în capacitatea democraților de a gestiona economia, un punct forte tradițional care datează din vremea New Deal. Potrivit sondajului Gallup din 26 iulie 1989, republicanii sunt favorizați cu 51 la sută la 30 la sută în ceea ce privește întrebarea care partid politic vă va face o treabă mai bună în menținerea prosperității țării.

În plus, această teză trece cu vederea impactul profund al problemelor non-economice asupra alegerilor prezidențiale. Cu siguranță, există un număr substanțial de date care susțin opinia de bun simț că, condițiile economice, împreună cu percepția publică a competenței economice a partidului, sunt foarte importante în determinarea rezultatului cursei prezidențiale. Totuși, modul în care economia afectează cursele prezidențiale variază în funcție de circumstanțele economice specifice. Istoria postbelică sugerează că, dacă economia a înregistrat o creștere viguroasă (3 la sută sau mai mult: 1964 și 1984), partidul în funcție are un avantaj puternic; că, dacă economia a fost lentă sau în recesiune (2 la sută creștere sau mai puțin: 1960 și 1980), acel contracandidat are un avantaj; și că, dacă economia a doar s-a zbatut în intervalul de 2 până la 3 procente (așa cum se întâmplă frecvent), impactul factorilor economici va fi aproximativ neutru, iar alegerile vor fi decise de considerente non-economice. Alegerile din 1988 s-au încadrat în această ultimă categorie. O analiză recentă a previziunilor privind modelele de analiză a alegerilor prezidențiale a concluzionat că, considerate în mod izolat, condițiile economice din 1988 ar fi fost traduse într-un vot de doar 50,4 la sută pentru Bush.

Din acest punct de vedere (și din alte puncte de vedere, de asemenea), campania lui Bush a acționat prudent în promovarea criminalității, puterii naționale și valorilor patriotice la un statut cel puțin coerent cu problemele economice. Chiar dacă încrederea în capacitatea democrațiilor a mers mai bine în rândul alegătorilor care au considerat că problemele economice sunt cele mai importante decât în rândul alegătorilor care au acordat prioritate altor tipuri de probleme. Potrivit sondajelor ABC la ieșirea de la urne, Bush l-a învins pe Dukakis cu doar 5 puncte procentuale în rândul celor 41% din electorat care au considerat că problemele economice erau cele mai importante. Însă Bush a câștigat 88% dintre cei care au considerat că problemele de apărare și politică externă se numără printre cele mai importante probleme din cursă, în timp ce Dukakis a câștigat doar 12% din acest grup.

În rândul alegătorilor care au pus accent pe chestiuni legate de valori, cum ar fi jurământul de credință, marjele lui Bush au fost masive. Iar în ceea ce privește una dintre problemele sociale centrale ale timpului nostru - drogurile și crimele violente - situația nu a fost mai bună pentru democrați. Aproape o treime dintre votanții din sondajul ABC la ieșirea de la urne au indicat pedeapsa cu moartea ca fiind o problemă foarte importantă în alegerea candidatului; Bush a obținut 75% dintre acești alegători, față de 24% pentru Dukakis. Sondajul Gallup din 26 iulie 1989 a constatat că, în rândul celor care considerau că drogurile sunt cea mai importantă problemă, republicanii aveau un avantaj de 40 la sută la 28 la sută ca fiind partidul cel mai capabil să abordeze această problemă.

Vulnerabilitatea Partidului Democrat în ceea ce privește problemele sociale merge mult dincolo de criminalitate. Într-un sondaj CBS/NYT de anul trecut, 73 la sută dintre respondenți au considerat că Statele Unite au cunoscut o degradare gravă a standardelor morale în ultimii 20 de ani; doar 22 la sută nu au fost de acord. Dar pentru mulți americani al căror sprijin este esențial, democrații sunt parte a problemei, nu soluția. În ochii lor, democrații au devenit partidul drepturilor individuale, dar nu al responsabilității individuale; partidul exprimării de sine dar nu a responsabilității morale.

"Totul este de natură economică" este astfel o tactică foarte puternică în politica evaziunii. Ea le permite democraților să evite să se ocupe de problemele de vulnerabilitate în ceea ce privește apărarea națională și problemele sociale - în special criminalitatea - probleme care capătă o importanță mai mare atunci când imaginea economică nu este nici dramatic de rea, nici bună.

A doua scuză folosită pentru a evita confruntarea cu necesitatea unei revizuirii cuprinzătoare a politicilor Partidului Democrat este "Totul este o chestiune de rasă". Potrivit acestei teze, temele majore din ultimele două decenii, pe care republicanii le-au exploatat atât de eficient, sunt toate produse ale - și

coduri pentru - diviziunilor rasiale. Oricare ar fi problema aparentă - criminalitate, siguranță publică, pedeapsa cu moartea, locuri de muncă - adevărata problemă este rasială. Pentru că Partidul Democrat a îmbrățișat poziția corectă, dar nepopulară privind justiția rasială, a plătit un preț greu în rândul alegătorilor care nu împărtășesc acest punct de vedere.

Nu se poate face nimic în această privință, continuă argumentul. "Repoziționarea" iese din discuție pentru că ar veni în detrimentul integrității morale a partidului. Datoria democrațiilor este, așadar, să rămână fermi, să depună mărturie, să își asume loviturile - și să spera că poporul american va fi în cele din urmă de acord cu ei.

Nimeni nu ar trebui să se îndoiască de puterea continuă a conflictului rasial în politica americană. În sud, erodarea Partidului Democrat a început cu revolta Dixiecrat împotriva discursului de la convenția din 1948 a lui Humphrey și s-a accelerat odată cu concentrarea lui Lyndon Johnson asupra drepturilor civile. Controversele legate de transport, acțiunea afirmativă și principiul general al drepturilor bazate pe rasă au exacerbat și mai mult fuga albilor din partid în ultimele două decenii.

Dar una este să spui că rasa contează, și cu totul altceva să spui că ea domină totul. Este posibil ca un Willie Horton alb să nu fi provocat același grad de teroare ca un Willie Horton negru - dar violatorii violenți sunt înfricoșători indiferent de culoare. Concentrându-se doar pe rasă, democrații evită să se confrunte cu faptul că de ani de zile sunt percepuți ca fiind partidul mai slab în privința criminalității și mai preocupat de infractori decât de victime.

Există tendința instituțională a Partidului Democrat de a nu fi în concordanță cu valorile mainstream-ului și în alte domenii. De exemplu, conform sondajului ABC la ieșirea de la urne, Bush a câștigat cam tot atât de mult sprijin pentru poziția sa privind jurământul de credință cât și pentru accentul pe care l-a pus pe permisiile în închisori. Indiferent de conținutul rasial al problemei lui Willie Horton, Jurământul nu a fost cu siguranță o problemă rasială. A fost o problemă de valori. A jucat pe seama îndoielilor alegătorilor cu privire la patriotismul Partidului Democrat - îndoieli care se trag din convențiile din 1968 și 1972.

Accentul pus pe reducăționismul rasial maschează o problemă la fel de serioasă, cea de după 1968 în conflictul din interiorul partidului dintre alegătorii din clasa de mijloc inferioară și elitele liberale albe care domină din ce în ce mai mult partidul național și politica prezidențială. Această ciocnire, care a început odată cu afluxul de votanți de lux împotriva războiului activiști anti-război în convenția "reformată" din 1972 și care continuă până în prezent, a fost în multe privințe la fel de omniprezent și semnificativ ca și confruntarea dintre albi și negri.

Influența tot mai redusă a democraților din clasa de mijloc și creșterea concomitentă a democraților cu statut socio-economic superior care au opinii liberale asupra problemelor sociale este o sursă continuă de conflicte nerezolvate în partid.

Dacă clasa muncitoare albă se simțea izolată moral și cultural de cei care au preluat controlul asupra partidului la începutul anilor '70, avea să se simtă izolată economic atunci când elitele albe s-au orientat către conceptul "fără politici de creștere" la mijlocul anilor șaptezeci, chiar în momentul în care economia începea să se oprească. Această nouă izolare economică a fost reflectată în cultura populară prin elemente precum autocolante pentru bara de protecție pe care scria "Dacă ești șomer și flămând, mănâncă un ecologist". S-a reflectat în rebeliunea fiscală - un rezultat al impozitului pe venit neindexat în timpul unei perioade de inflație galopantă care a împins familiile de nivel mediu în tranșe marginale mai mari, în timp ce veniturile lor reale au stagnat. S-a reflectat, de asemenea, în incapacitatea sindicatelor organizate de a livra proporții substanțiale din membrii lor pentru biletul democrat și în ascensiunea "democraților Reagan", alegătorii din clasa muncitoare care au abandonat Partidul Democrat pentru afinitatea culturală și morală oferită de Ronald Reagan.

Efectul general al reducăționismului rasial este acela de a răci discuțiile oneste despre problemele cheie din cadrul Partidul Democrat - adică să zădărnicească reflecția sobră asupra relației dintre mijloace și scopuri. Angajamentul Partidului Democrat față de justiția rasială este - și ar trebui să fie - de neclintit. Din asta nu rezultă, totuși, că fiecare politică adoptată în ultimul sfert de secol pentru a promova acest obiectiv trebuie să fie păstrată neschimbată, cu atât mai puțin transformată într-un test de turnesol al purității morale.

Acțiunea afirmativă este un bun exemplu. Christopher Edley Jr. și Gene Sperling au făcut o pledoarie elocventă pentru flexibilitate și inovație - și pentru a pune capăt dogmatismului, testelor de turnesol, și arătării cu degetul care au dominat discuțiile pe această temă. Aceștia susțin cu tărie "remedii atent construite, bazate pe conștiința rasială, pentru a ajunge la cele mai înrădăcinate forme de discriminare", recunoscând în același timp că susținătorii acțiunii afirmative "nu acordă prea multă importanță problemei persoanelor nevinovate ale căror locuri de muncă, sau ale căror șanse de a obține un loc de muncă, pot fi în joc " .

Și totuși, examinări precum cele ale lui Edley și Sperling sunt mult prea rare. Este greu să scăpăm de concluzia că democraților le este teamă chiar și să cerceteze chestiuni precum acțiunea afirmativă, criminalitatea, și politicile de reducere a sărăciei. După alegerile prezidențiale din 1984, Comitetul Național

Democrat a solicitat un sondaj care a delimitat problemele cu care se confrunta partidul în rândul alegătorilor albi din clasa de mijloc. Odată finalizat, însă, sondajul a fost suprimat pe motiv că era prea controversat.

Reticența de a examina ortodoxiile stabilite ale Partidului Democrat a întărit puterea testelor de turnesol pe o gamă largă de probleme. De exemplu, în rândul celor care se identifică cu democrații ca ansamblu există o diviziune profundă în ceea ce privește problema avortului. Cu toate acestea, este practic de neconceput ca un candidat serios la nominalizarea prezidențială democrată să se abată mult de la poziția strict pro-avort.

Totuși, cel mai grav efect al politicii de evaziune este că tinde să reprime luarea în considerare a ideilor noi. Walter Mondale și-a început demersul pentru președinție cu un angajament extrem de public de a regândi ortodoxia stabilită. Dar dinamica procesului de nominalizare (cuplată cu recesiunea profundă din 1981-1982, care a reaprins dorința clasică a democraților de a reface campania împotriva lui Herbert Hoover) l-a determinat pe Mondale să reafirme majoritatea aspectelor înțelepciunii convenționale și să folosească abaterile ușoare și ocazionale ale lui Gary Hart de la aceasta ca dovadă a unei erezii inacceptabile. Chiar și astăzi, sugestiile că obiectivele tradiționale ale democraților - de exemplu, îmbunătățirea bunăstării muncitorilor săraci - ar putea necesita mijloace netradiționale sunt întâmpinate cu indignare morală.

Concluzie: Drumul de Urmă

Ce este de făcut?

Partidul Democrat trebuie să aleagă între două strategii de bază. Prima este să se retragă, să nu schimbe nimic și să aștepte o catastrofă - recesiune profundă, un război eșuat sau o încălcare a Constituției - să aducă victoria. Această strategie are dezavantajul de a plasa partidul în întregime la mila evenimentelor. Ea pune partidul în poziția de a spera în mod tacit la vești proaste - o poziție pe care electoratul o poate mirosi și nu-i place. Și este o formulă pentru o guvernare fără scop și ineficientă.

Cealaltă strategie, mai degrabă activă decât pasivă, este de a aborda direct slăbiciunile partidului. Astfel, următorul candidat trebuie să fie pe deplin credibil în calitate de comandant-șef al forțelor noastre armate și în calitate de principal administrator al politicii noastre externe; el trebuie să reflecte în mod direct sentimentele morale ale americanilor de rând; și trebuie să ofere un mesaj economic progresist, bazat pe valorile unei mobilități crescânde și efort individual, care poate uni interesele celor care fac deja parte din clasa de mijloc cu cei care se străduiesc să ajungă acolo. În cele din urmă, el trebuie să reformuleze

angajamentele de bază ale Partidului Democrat în teme și programe care pot aduce sprijinul unei majorități durabile.

Există aproape sigur un electorat puternic pentru un astfel de mesaj. O multitudine de date sugerează că poporul american este neliniștit în legătură cu locul economiei noastre în lume, că este în favoarea unei societăți diverse și tolerante, că sunt tulburați de consecințele decalajului tot mai mare dintre sectoarele cele mai favorizate și cele mai puțin favorizate ale populației noastre și că ei cred că puterea noastră în străinătate depinde de progresul economic și social de acasă. Ei doresc o conducere care să abordeze provocări reale și care răspunde nevoilor reale.

Dar, de prea multe ori, poporul american nu răspunde la un mesaj economic progresist, chiar și atunci când democrații încearcă să-l ofere, deoarece candidații prezidențiali ai partidului nu reușesc să le câștige încrederea în alte domenii cheie, cum ar fi apărarea, politica externă și valorile sociale. Credibilitatea pe aceste probleme este biletul care îi va face pe candidații democrați să intre pe ușă pentru a-și susține cazul lor economic afirmativ. Dar dacă nu dețin acest bilet, nu vor primi nici măcar o audiență.

Mai presus de toate, următorul candidat democrat trebuie să transmită o înțelegere clară și o identificare cu valorile sociale și sentimentele morale ale americanilor de rând. Îmbrățișarea fermă a programelor, cum ar fi serviciul național, care leagă drepturile de responsabilități și efortul de recompensă, ar fi un bun început. Folosirea consecventă a valorilor clasei de mijloc - responsabilitate individuală, muncă asiduă, șanse egale - mai degrabă decât limbajul compensației ar fi de asemenea de ajutor. Și, în cele din urmă, americanii cred în marea lor majoritate că scopul central al pedepsei penale este de a pedepsi - de a ne exprima indignarea morală față de actele care aduc prejudicii comunității noastre. Următorul candidat democrat nu poate părea indiferent față de victimele infracțiunilor violente.

Aceasta nu este o sarcină fără speranță. Republicanii nu și-au consolidat controlul asupra guvernării majoritate. Cu toate succesele lor la nivel prezidențial, succesele la alte niveluri vin doar treptat. Cu toate opiniile pozitive pe care alegătorii le au despre republicani, aceștia sunt încă percepuți ca fiind partidul celor bogați. Pentru toate câștigurile pe care le-au făcut în ceea ce privește identificarea cu partidul, există încă un număr mare de alegători independenți în electorat. Partidul Democrat poate recâștiga zona de mijloc fără să-și piardă sufletul.

Ar trebui remarcat faptul că republicanii sunt asaltați de proprii puriști ideologici - conservatorii arhicunoscuți ale căror instincte și politici nu sunt

populare în rândul majorității electoratului. Dar în ultimii ani, Partidul Republican și candidații republicani au fost mai capabili să pună luptele dintre partide și retorica de partid în urmă și să elaboreze un mesaj care să atragă majoritatea electoratului.

În schimb, conducerea Partidului Democrat s-a dovedit incapabilă să se scuture de imaginile formate de aripa sa fundamentalistă liberală și a fost predispusă să ia retorica alegerilor primare în alegerile generale, cu rezultatele negative previzibile. Politica de evaziune contribuie semnificativ la acest eșec, determinându-i pe susținătorii ei să creadă lucruri despre electorat care nu rezistă la testele empirice.

Cum poate Partidul Democrat să recucerească centrul? În primăvara anului trecut, Partidul Laburist britanic a decis că s-a săturat să piardă, a renunțat la o parte din poziția sa de extremă stânga și s-a îndreptat spre centrul politic. În vara anului 1989, Partidul Socialist Japonez a făcut un pas similar. Dar partidele politice americane sunt federații libere, care nu pot schimba cursul prin intermediul unui sistem centralizat desemnat de un organism central. Procesul de schimbare în Partidul Democrat trebuie să fie la fel de descentralizat ca și cel al sistemului de partid în sine. Liderii politici de la toate nivelurile trebuie să manifeste un nou interes față de partid și față de procesul de nominalizare. Democrații influenți, inclusiv candidații la nominalizarea prezidențială a partidului, trebuie să aibă curajul de a contesta ortodoxiile înrădăcinate și de a articula viziuni noi.

Acest lucru va necesita să se pună capăt testelor de turnesol care au sugrumat pentru atât de mult timp dezbaterea. Și, cel mai important, va fi nevoie să se pună capăt conspirației tăcerii, perpetuării miturilor care au slăbit atât de mult Partidul Democrat. Doar conflictul și controversa asupra problemelor economice de bază, sociale și de apărare sunt susceptibile să atragă atenția necesară pentru a convinge publicul că partidul mai are încă ceva de oferit marelui segment de mijloc al electoratului american. Ritmul reținut al realinierii politice indică faptul că mulți alegători nu vor să se numească încă republicani; democrații trebuie să le ofere un motiv pentru a-și păstra (sau restabili) afilierea tradițională.

Fără o controversă publică activă care să înceapă astăzi, condusă de democrați care sunt capabili să depășească politica evaziunii, republicanii vor putea convinge electoratul că Partidul Democrat din 1992 este același cu Partidul Democrat din 1972. Și dacă o vor face, vor câștiga în 1992, așa cum au făcut-o de atâtea ori în ultimele două decenii.

Partidul Republican s-a transformat într-un partid de guvernare în anii '70 pentru că a fost dispus să suporte o dezbatere internă sinceră asupra

fundamentelor politice. Dacă democrații speră să-și schimbe norocul în anii 1990, trebuie să lase deoparte politica de evaziune și să se angajeze într-un curs asemănător.

Appendix A

How increases in Black Voter Turnout would affect the 1988 Presidential Election, by State

State & Black VAP (1)	Actual T/O (2)	% of Black Vote for Dukakis	Net Gain at 52% (3)	Net Gain at 62% (4)	Net Gain at 68% (5)	Bush Margins (6)
AL						
697,000	40%	90%	70,263	126,720	160,595	266,070
AR						
240,000	45%	91%	14,099	33,799	45,587	117,341
CA						
1,576,000	38%	80%	138,041	234,177	291,858	352,684
DE						
80,000	31%	89%	12,957	19,197	22,941	30,992
FL						
1,133,000	30%	77%	132,432	193,605	230,314	960,746
GA						
1,138,000	30%	91%	205,775	300,229	356,902	366,539
IN						
305,000	50%	81%	5,301	29,091	43,635	437,120
IL						
1,213,000	30%	92%	223,465	325,327	386,492	94,999
KY						
188,000	28%	71%	19,738	28,010	32,973	153,913
LA						
873,000	39%	96%	104,195	185,384	234,098	166,242
MD						
833,000	39%	88%	83,800	148,774	187,758	49,863
MI						
833,000	33%	92%	144,805	220,069	265,227	289,703
MS						
587,000	40%	92%	61,504	111,399	141,336	193,969
MO						
370,000	45%	92%	19,455	48,315	65,631	83,334
NJ						
756,000	29%	79%	137,694	196,662	232,042	423,063
NC						
993,000	26%	87%	197,779	273,247	318,528	347,091
OH						
799,000	66%	92%	XXXXXX	XXXXXX	12,550	476,920
PA						
783,000	52%	89%	XXXXXX	60,986	98,100	105,143
SC						
693,000	28%	92%	137,053	195,265	230,192	235,889
TN						
538,000	36%	91%	69,230	113,884	140,677	267,439
TX						
1,369,000	32%	93%	339,658	458,761	530,223	684,081
VA						
808,000	41%	88%	72,221	136,053	174,352	449,363

Despre Autori

Dr. William Galston a obținut doctoratul la Universitatea din Chicago și este în prezent profesor la Școala de Afaceri Publice a Universității din Maryland la College Park și cercetător principal la Institutul pentru Filosofie și Politici Publice al universității. Este autorul a trei cărți și numeroase articole despre politica americană, politica publică și teoria politică. A ocupat funcția de director de probleme în cadrul campaniei Mondale pentru campania electorală, 1982-1984.

Dr. Elaine Kamarck a obținut diploma de licență la Bryn Mawr College și doctoratul în științe politice la Universitatea din California, Berkeley. Ea este veterană a Comitetului Național Democrat și a trei campanii prezidențiale democratice. În prezent este membru al Institutului Politicii Progresive (Progressive Policy Institute), este colaboratoare regulată la Newsday și este profesor asistent invitat la Barnard College din New York.

link către fișierul original (engleză):

https://lauramaria35.github.io/mediabroadcast/fisiere%20pdf/Politics_of_Evasion.pdf